

Korte woorden bij de herdenking van Koningin Elizabeth II

Vera Bergkamp

12 september 2022

--

Aan de orde is de herdenking van koningin Elizabeth de tweede van het verenigd Koninkrijk. Ik heet de Kamerleden welkom, het publiek op de tribune, de mensen die online meekijken.

En een bijzonder warm welkom aan mevrouw Joanna Roper, ambassadeur van het Verenigd Koninkrijk in Nederland.

Ik verzoek u allen, voor zover dat mogelijk is, om te gaan staan.

Vandaag herdenken wij koningin Elizabeth de tweede, sinds 1952 staatshoofd van het Verenigd Koninkrijk en 14 andere landen, waaronder Canada, Australië en Nieuw-Zeeland.

Toen Koningin Elizabeth opgroeide, verwachtte zij niet koningin te worden. Ineens werd zij toch eerste in lijn voor de troon.

Haar reactie van toen sprak boekdelen. Volgens haar grootmoeder bad de prinses lang voor de komst van een broertje. Híj zou dan voor gaan.

Maar toen zij eenmaal de taak kreeg, pakte zij die op met een ongeëvenaarde toewijding; volhardend en standvastig in een zeldzaam lange periode van zeventig jaar.

Haar enorme plichtsbesef en arbeidsethos zijn beroemd.

Slechts twee dagen voor haar overlijden heeft zij mevrouw Liz Truss nog gevraagd minister-president te worden. Koningin Elizabeth werkte door tot het echt niet meer kon; bijna letterlijk tot de laatste snik.

Dat enorme verantwoordelijkheidsgevoel, leverde haar tijdens haar leven en na haar dood nu veel respect op. En ook zo wist Elizabeth ook de monarchie overeind te houden; iets wat zij óók als haar plicht beschouwde.

Immer bewust van de grote symboliek van haar daden, combineerde zij haar zware verantwoordelijkheidsgevoel ook met een zekere lichtheid en een soms briljant gevoel voor timing.

Legendarisch waren bijvoorbeeld de paar woorden Gaelic, die zij uitsprak tijdens een staatsbezoek aan Ierland in 2011. Dit deed meer voor Anglo-Ierse relaties dan jaren van diplomatie.

Toen ik ambassadeur Joanna Roper sprak over die zekere lichtheid bij de uitvoering van een loodzware klus, verwoordde zij het als volgt: de koningin had altijd een twinkeling in de ogen en zij was 'good humoured' tot het einde toe.

Zo was ze 'Bondgirl' in 2012 bij de opening van de Olympische Spelen in Londen en sprong ze uit een helikopter. Althans zo leek het.

Voor haar zeventig jarige jubileum organiseerde zij een teaparty met niemand minder dan beertje Paddington.

Ze haalde uit haar handtas een 'emergency sandwich' met marmelade.

Wij allen kennen geen andere 'Queen' van Engeland dan Elizabeth. Zij was zeventig jaar lang de constante factor in een constant veranderende wereld.

Ze aanschouwde de opkomst van het socialisme, en het Thatcherisme. Zij kreeg te maken met onbegrip en kwaadheid van het volk na de tragische dood van prinses Diana. Er zijn oorlogen in haar naam gevoerd, ze was er getuige van dat Europa zich verenigde, maar maakte ook de Brexit mee. Ze ervoer de gruwelijke gevolgen van een I.R.A. aanslag in persoonlijke kring. Het wel en wee van de Windsors kon steevast rekenen op veel, heel veel media-aandacht.

Toen tijdens haar Koningschap corona hard insloeg in de levens van mensen, sprak zij het volk bemoedigend toe. Wrang is het dat ook zij enige tijd later vanwege de strikte coronaregels moederziel alleen in de kerkbanken afscheid moest nemen van haar geliefde man. Een lot dat vele anderen toen ook ten deel viel. Zeventig jaar lang wist ze met haar kalme onverstoorbaarheid alle zware gebeurtenissen één voor één het hoofd te bieden.

De jonge prinses Elizabeth zou in haar vroege jeugd tegen haar paardrijd-instructeur gezegd hebben dat ze graag „op het platteland had willen wonen, met veel honden en paarden”.

Ze stierf op haar geliefde Balmore Castle, waar zij dié droom ondanks alle verplichtingen die haar toekwamen toch een beetje wist waar te maken.

Dames en heren. Ik spreek voor velen als ik zeg: het overlijden van Queen Elizabeth the second, marks the end of an era.

Ik rond af met de woorden die onze koningin Juliana zei tegen Koningin Elizabeth: "Hoe fel aan de ene kant wij met elkander gewedijverd en zelfs gevochten hebben, of anderzijds zelfs de hechtste verbonden hebben gesloten: burens zijn wij, en daarom voorbestemd goede vrienden te wezen."

Namens de Tweede Kamer wens ik het Britse volk en alle nabestaanden van Elizabeth de tweede alle sterkte toe met dit verlies. Ik wens hen alle goeds, voorspoed en welvaart toe. De nieuwe koning – Charles de derde – wens ik de kracht en wijsheid om zijn rol te vervullen.

Dan geef ik nu het woord aan de vice-premier

Dankuwel

Mag ik u verzoeken een moment van stilte te betrachten?

Dan is er nu de mogelijkheid de ambassadeur van het Verenigd Koninkrijk uw medeleven te betuigen.
